

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce **J. H.**, zastoupeného JUDr. Eliškou Vranou, advokátkou se sídlem Praha 4, Na Hřebenech II 1718/8, proti žalovanému **Ministerstvu zemědělství**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, za účasti: **I. Obce Šimanov**, se sídlem Šimanov 58, **II. V. P.**, **III. Ing. M. P.**, **IV. M. H.**, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 5. 2013, č. j. 31 A 2/2012 - 130,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce a osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2011, č. j. 156798/2011-MZE-15111, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a osob zúčastněných na řízení II. a III. proti rozhodnutí Krajského úřadu Vysočina, odboru lesního a vodního hospodářství a zemědělství ze dne 13. 7. 2011, č. j. KUJI-55520/2011, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo na základě ustanovení § 43 odst. 2 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) deklarováno, že v případě povrchových vod vyskytujících se na pozemcích p. č. 1025/19, 10/1, 449/1 a 1045/1, v k. ú. Šimanov na Moravě, číslo hydrologického pořadí 4-16-01-028, nejde o vodní tok, ve smyslu § 43 odst. 1 vodního zákona. Krajský soud v Brně svým rozsudkem ze dne 14. 5.

2013, č. j. 31 A 2/2012-130, napadeným nyní kasační stížností, žalobu pro nedůvodnost zamítl.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku konstatoval, že se obsáhlá žalobní argumentace koncentruje prakticky do dvou námitek. První námitkou je nepřezkoumatelnost obou předcházejících správních rozhodnutí, druhá námitka spočívá v tvrzení, že správní orgány rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, neboť účelově lpěly pouze na podkladech opatřených již v předchozím řízení a ignorovaly důkazy předložené účastníky řízení, které těmto závěrům oponují.

K otázce namítané nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí krajský soud uvedl, že žalovaný všechny body odvolání [uvedené pod body a) až g)] vypořádal. Jakkoli by argumentace k jednotlivým odvolacím námitkám mohla být komplexnější, dle názoru krajského soudu je rozhodující, že ani preciznější argumentace žalovaného by nemohla vést k vydání rozhodnutí jiného obsahu. Zde krajský soud poukázal především na body C a D odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kde byly vypořádány důkazy předložené účastníky řízení. Upozornil, že mezi účastníky není sporná existence nádrže naplňované ze studny na parcele p. č. 449/1 v k. ú. Šimanov na Moravě ani fakt, že z této nádrže vytéká voda. Sporné je pouze posouzení charakteru těchto vytékajících vod.

Pokud jde o žalobou namítané nedostatečné a účelové vyhodnocení jednotlivých důkazů, krajský soud konstatoval, že žalovaný důkazy předložené účastníky fakticky rozřadil do tří skupin, podle toho, jak hodnotil jejich relevanci. První skupina důkazů potvrzuje skutečnosti fakticky nesporné, tedy především fakt, že se v řešené lokalitě nachází vodní nádrž o rozměrech zhruba 10x10 metrů, z níž přepadem odtéká část vody, která je přes další pozemky odváděna dále. O těchto důkazech bylo pojednáno v části C odůvodnění rozhodnutí žalovaného; krajský soud jejich výčet uvedl na straně 6 a 7 odůvodnění rozsudku.

Druhou skupinu představují důkazy, které byly zpochybněny, respektive vyvráceny stanoviskem Zemědělské a vodohospodářské správy, oblasti povodí Moravy a Dyje, pracoviště Jihlava, dále jen „ZVHS Jihlava“ ze dne 15. 11. 2007. Zde krajský soud konstatoval, že žalovaný v části D odůvodnění svého rozhodnutí jasně vyložil, proč ve světle tohoto stanoviska nemohou obstát starší vyjádření, na něž poukazoval žalobce, a to vyjádření ZVHS Jihlava ze dne 10. 6. 2004 a vyjádření vodoprávního úřadu – Magistrátu města Jihlavy ze dne 17. 5. 2004. Krajský soud akceptoval základní argument správních orgánů, dle kterého je rozhodující, jaký je aktuální stav v dané lokalitě; ten reprezentuje právě stanovisko ZVHS Jihlava ze dne 15. 11. 2007. Je-li předmětem posuzování aktuální stav území, je třeba vycházet z podkladů aktuálních, přičemž podklady z roku 2004 jsou zastaralé. V této souvislosti krajský soud odkázal na názor vyslovený k této otázce v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011 – 127 (všechna citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), kde bylo shodně provedené vyhodnocení uvedených podkladů plně aprobováno (zmiňované rozhodnutí zdejšího soudu bylo vydáno v prakticky totožné věci, týkající se posouzení existence vodního toku na pozemcích sousedících s nyní posuzovanou lokalitou – pozn. NSS).

Co se týče třetí skupiny důkazů, ty byly dle názoru krajského soudu vyhodnoceny jako neprůkazné, a to v kontextu údajů Centrální evidence vodních toků. Jednalo se o

pokračování

účastníky předložené mapové podklady a dvě urbanistické studie obce Šimanov, blíže popsané na str. 8 odůvodnění rozsudku.

Samostatně se krajský soud zabýval vyhodnocením znaleckého posudku doc. Ing. Bohuslava Pivody, CSc. ze dne 17. 4. 2010 (dále jen „znalecký posudek doc. Pivody“). I zde krajský soud odkázal na názor vyslovený zdejším soudem ve shora zmiňovaném rozsudku, který se otázkou potřebnosti, respektive použitelnosti tohoto důkazního prostředku v předcházejícím (typově shodném) správním řízení zabýval, přičemž aproboval názor Městského soudu v Praze, potažmo správních orgánů obou stupňů, dle kterého k objasnění aktuálního skutkového stavu nelze tento posudek použít.

Dále se krajský soud vyjádřil k tvrzení žalobce o předem zaujatém názoru správních orgánů na danou věc. Konstatoval, že původní přístup správních orgánů doznal změny v důsledku rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2007, č. j. 31 Ca 62/2007 - 65, kterým bylo prvostupňovému orgánu uloženo, aby v předcházejícím, typově shodném řízení, týkajícím se sousední lokality, vydal rozhodnutí podle § 43 odst. 2 vodního zákona. Správní orgán prvního stupně tento příkaz krajského soudu respektoval a ve věci rozhodl; s ohledem na krátkou lhůtu určenou soudem pro vydání rozhodnutí byl nicméně nucen vycházet z výsledku místního šetření provedeného již v roce 2006 (a neprovedl tedy šetření nové). I tento postup správního orgánu akceptoval Nejvyšší správní soud v již opakovaně zmiňovaném rozsudku. Krajský soud upozornil, že rozsudek, kterým byl prvostupňový orgán zavázán vydat rozhodnutí, nikterak nepředjímal, jakého obsahu má takové rozhodnutí být. Uvedl dále, že z obou správních rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány podáními účastníků zabývaly, dospěly nicméně k odlišným závěrům, než které považuje za správné žalobce. To však není důvod k tomu, aby soud prohlásil, že bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces.

Konečně krajský soud *obiter dictum* poukázal na fakt, že se řízení v dané věci týkalo pouze hodnocení části povrchových vod nacházejících se v dané lokalitě. O další části povrchových vod vyskytujících se na pozemcích pod nyní řešenou lokalitou bylo již správními orgány rozhodnuto, přičemž tato rozhodnutí byla přezkoumána jak Městským soudem v Praze, tak i Nejvyšším správním soudem (již zmiňovaný rozsudek ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011 - 127). Správní orgány zde dospěly k závěru, že se na pozemcích nacházejících se pod pozemky nyní posuzovanými vodní tok nenachází; zákonnost těchto rozhodnutí pak potvrdily i správní soudy. Výsledky zmiňovaného předcházejícího správního řízení tedy nejsou bez významu za situace, kdy se na pozemcích, na které povrchové vody, o kterých má být v tomto řízení rozhodováno, odtékají, nenachází vodní tok (povrchové vody protékající těmito pozemky nejsou vodním tokem).

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu z důvodů vyplývajících z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel především namítá, že rozhodnutí správních orgánů i rozsudek soudu jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Uvádí, že esenciální součástí práva na spravedlivý proces je povinnost soudů vypořádat se se všemi argumenty uvedenými v žalobě. Stěžovatel, spolu s osobami zúčastněnými na řízení předestřel v průběhu správního řízení velké množství důkazů potvrzujících existenci vodního toku v řešené lokalitě. Většinu těchto podkladů však správní orgány ignorovaly; v podrobnostech

stěžovatel argumentuje formou tabulky porovnávající argumenty účastníků řízení a způsob jejich vypořádání ze strany správních orgánů (str. 4 – 13 kasační stížnosti). Dle názoru stěžovatele byl tedy dán důvod pro zrušení obou správních rozhodnutí, neboť řízení před správními orgány bylo stíženo vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, je v rozporu s obsahem spisu. Pokud krajský soud tuto vadu nezohlednil a žalobu zamítl, je naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jelikož krajský soud na existenci těchto nezohledněných podkladů žádným způsobem nezareagoval, je i jeho rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, což zakládá kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Dále stěžovatel krajskému soudu vytýká nesprávné právní hodnocení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Dle jeho názoru krajský soud vůbec nereflekoval legitimní zájem účastníků správního řízení na deklarování existence vodního toku v dané lokalitě. Nemovitosti ve vlastnictví žalobce a dalších účastníků správního řízení jsou totiž vystaveny negativnímu působení aktivního vodního toku, přičemž možnost ochrany jejich práv soukromoprávní cestou je značně problematická. Dualismus veřejného a subjektivního práva přitom nemůže být na překážku snaze žalobce a dalších osob dosáhnout právně relevantní deklarace existence vodního toku v dané lokalitě; v případě, že by správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a existenci vodního toku ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 vodního zákona deklarovaly, bylo by možné následně realizovat nápravu nežádoucího stavu cestou plnění zákonné povinnosti správcem takového vodního toku. Správní orgány se nicméně reálným stavem věci prakticky nezabývaly a pouze předešly důvody existenci vodního toku popírající; tyto důvody jsou jednak subjektivní, jednak učiněné předem (tj. ještě před zahájením správního řízení). Současně se správní orgány odmítly věcí zabývat ve světle důkazů a argumentů předložených účastníky řízení. Tímto postupem bylo popřeno jejich právo na spravedlivý proces. Krajský soud pochybil, pokud pro tyto vytýkané skutečnosti rozhodnutí žalovaného nezrušil.

Bez odkazu na konkrétní kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. žalobce dále namítá, že správní orgány a následně i krajský soud přehlédly, že dané správní řízení (na rozdíl od správního řízení, jehož přezkum byl završen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011 – 127) stojí na odlišných skutkových okolnostech. V nyní posuzovaném správním řízení byly totiž nově předloženy důkazy osvědčující skutečný stav v dané lokalitě. Jde především o monitoring ve formě 120 fotografií, pořízených v průběhu 14 měsíců, potvrzující, že se po celé sledované období v této lokalitě vyskytovala tekoucí povrchová voda v korytě vodního toku. Dále jde o dvě komplexní urbanistické studie obce Šimanov, které byly pořízeny osobami odborně kvalifikovanějšími, než jsou pracovníci, kteří se podíleli na rozhodování v dané věci v prvním stupni. Ve studii z roku 1986 se výslovně v souvislosti s danou lokalitou hovoří o existenci „vodoteče“, ve studii z roku 1998 je pak v dané lokalitě zakreslena vodní nádrž a vodní tok. Pokud jde o stanovisko ZVHS Jihlava ze dne 15. 11. 2007, o které se opírají správní orgány i krajský soud, to se nikterak nevypořádává s existencí předchozího stanoviska tohoto orgánu ze dne 10. 6. 2004, které vyznívá opačně. V důsledku toho lze hovořit o porušení principu předvídatelnosti (§ 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád – dále jen „správní řád“), neboť došlo k právnímu přehodnocení věci bez změny skutkového stavu. Správní orgány ani soud se přitom nevypořádaly s námitkou, že pro takovou změnu nebyly splněny podmínky.

pokračování

Správní orgány i krajský soud též ignorovaly jeden z klíčových podkladů, a to vyjádření Magistrátu města Jihlavy, odboru životního prostředí ze dne 17. 5. 2004, č. j. OŽP/04/4615-No-231/2 (dále též „vyjádření vodoprávního úřadu ze dne 17. 5. 2004“), který žádné pochybnosti o charakteru předmětného vodního toku neměl a na místě zjištěný skutkový stav charakterizoval jako „*koryto vodního toku*“. I v tomto případě tedy došlo, dle názoru stěžovatele, k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť nebyla vypořádána dvě zcela rozdílná hodnocení různých vodoprávních úřadů, které nejsou ve vzájemném vztahu nadřízenosti či podřízenosti.

Stěžovatel konečně namítá též desinterpretaci znaleckého posudku doc. Pivody, který výslovně zmiňuje existenci potoka v řešené lokalitě. Žalovaný totiž klamavě umisťuje předmětný vodní tok na jižní stranu (tedy do prostoru podél silnice II. třídy a dále podél obecní cesty na parcele p. č. 1025/32 v k. ú. Šimanov na Moravě), zatímco znalecký posudek zmiňuje vodní tok na západní straně pozemku, na parcelách p. č. 20/1 a p. č. 20/3 v témže katastrálním území.

Na podporu svých tvrzení připojil stěžovatel fotokopii vyjádření ZVHS Jihlava ze dne 10. 6. 2004, zn. 116/Po/JI/2004, k záměru úpravy návesního prostoru v obci Šimanov a kopii vyjádření Magistrátu města Jihlavy, odboru životního prostředí ze dne 17. 5. 2004 č. j. OŽP/04/4615 – No-231/2, k témuž záměru.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především upozornil, že obsah kasační stížnosti je prakticky totožný s obsahem žaloby. Uvedl dále, že obě správní rozhodnutí srozumitelně popsala, proč zjištěné povrchové vody nelze považovat za vodní tok, ale spíše za dešťovou kanalizaci, která odvádí vodu převážně z uměle vytvořených technických zařízení. Dále uvádí, že pro rozhodování dle ustanovení § 43 odst. 2 vodního zákona je nutno vycházet z aktuálního skutkového stavu věci (zde stavu v roce 2011), a není proto rozhodující, zda se v dané lokalitě v minulosti nacházel nějaký drobný vodní tok; u vodních toků v přirozeném korytě nelze vyloučit změnu či dokonce vymizení jejich toku. Aktuální stav věci byl ve správním řízení zjištěn dostatečně, na čemž účastníky předkládané důkazní prostředky nemohly ničeho změnit. Pokud jde o žalobcem namítaný rozpor mezi stanovisky ZVHS Jihlava ze dne 10. 6. 2004 a ze dne 15. 11. 2007, zde žalovaný upozorňuje, že ani stanovisko z roku 2004 o existenci vodního toku nehovoří, pouze zmiňuje, že „*v první fázi bude obnoveno koryto původního potoka na západní straně skládky*“. Co se týče závěrů znaleckého posudku doc. Pivody, žalobce pomíjí tu jeho část, která jednoznačně uvádí, že existenci koryta potoka potvrzují pouze objednatelé posudku (odvolatelé v daném správním řízení). Jako řešení odvodu mokřiny je v tomto posudku uvedeno „*provést odvodnění srážkových vod otevřenými stokovými žlaby*“, což platí pro celou mokřinu vzniklou vypouštěním vod z nikoli přirozeného zdroje a vod srážkových. Ze všech uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Ke kasační stížnosti se dále podáními ze dne 1. 9. 2013 a 14. 9. 2014 vyjádřily též osoby zúčastněné na řízení II. a III. Uvedly, že správní orgány ani následně krajský soud dostatečně nezjistily skutkový stav věci, a to přesto, že ve správním řízení i v řízení před soudem byla předložena celá řada důkazů vyvracejících závěry správních orgánů (skutkový stav doložený fotografiemi s výsledky dlouhodobého monitoringu předmětného vodního toku, listiny od právnických a fyzických osob, několik map včetně ortofotomapy z portálu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního s grafickým znázorněním vodního toku a vodní nádrže atd.). Zcela byl též ignorován výsledek šetření Veřejného ochránce práv,

který konstatoval, že základem pro posouzení věci jsou hmatatelné důkazy, a to zejména fotografie, situace v místě a katastrální mapy se způsoby využití dotčených pozemků. Poté, co se osoby zúčastněné na řízení seznámily s obsahem kasační stížnosti, obrátily se na odborníka zabývajícího se danou problematikou a za jeho pomoci obstaraly podklady jednoznačně prokazující, že posuzovaný vodní tok je v Centrální databázi vodních toků Ministerstva zemědělství identifikován pod číslem 10190534. Jeho správcem je povodí Moravy, s. p., který jej spravuje v režimu ustanovení § 49 odst. 4 vodního zákona. Tyto důkazy přiložily ke svému vyjádření. Jedná se o mapu v měřítku 1:5200 z portálu Centrální evidence vodních toků a ortofotomapsu z téže evidence (v měřítku 1:3200), v nichž je předmětný tok identifikován, včetně jeho kódového označení. Dále osoby zúčastněné na řízení předložily výřez ze základní mapy ČR v měřítku 1:10000, spolu se zvětšeným výřezem této mapy, vztahující se k obci Šimanov, kde je v dané lokalitě zakreslen vodní tok. Předložen byl též výřez z mapového podkladu, označeného „*Vodní hospodářství a ochrana vod*“ v měřítku 1:11516, kde je v posuzované lokalitě zakresleno koryto toku, vlévajícího se do vodních toků páteřní sítě. Z mapových podkladů byly předloženy též dva výřezy ze základní vodohospodářské mapy (v měřítku 1:50000), listu 23 - Jihlava (stav k roku 1993), a to bez vodních toků evidence ZABAGED, tak i s těmito údaji. Osoby zúčastněné na řízení konečně předložily též kopii dopisu Výzkumného ústavu vodohospodářského T. G. Masaryka, v. v. i. ze dne 13. 8. 2013, č. j. VUV 2013/01598, adresované osobě zúčastněné na řízení III., vyjadřující se ke způsobu vytváření základní vodohospodářské mapy (v měřítku 1:50000) a mapy záplavových území (v měřítku 1:10000) a jejich použitelnosti. V doplnění svého vyjádření osoby zúčastněné na řízení předložily také kopii zprávy Zástupkyně Veřejného ochránce práv ze dne 5. 3. 2013 sp. zn. 5067/2010/VOP/JVE; dle jejich názoru se týká velmi obdobné věci jiných osob, kde na základě vstupu Veřejného ochránce práv do případu došlo (na rozdíl od nyní posuzované věci) ke zjednání nápravy.

K věci se vyjádřila též osoba zúčastněná na řízení IV. Ve svém podání ze dne 19. 10. 2013 se připojila k argumentaci stěžovatele i osob zúčastněných na řízení II. a III.

Osoba zúčastněná na řízení I. se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Z logiky věci se Nejvyšší správní soud zabýval nejprve námitkou stěžovatele, dle které je napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Bylo-li by totiž napadené soudní rozhodnutí nepřezkoumatelné, *eo ipso* by tím byla vyloučena možnost zabývat se věcně dalšími kasačními námitkami. Před vlastním posouzením této kasační námitky je vhodné poznamenat, že stěžovatel svou argumentaci spojil s kasačním důvodem uvedeným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zatímco vady řízení před krajským soudem zahrnující i nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí je nutno podřadit pod kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatelova chybná subsumpce tohoto kasačního důvodu pod nesprávné ustanovení zákona nicméně nebrání věcnému posouzení této námitky, neboť podřazení kasačních důvodů pod

pokračování

konkrétní písmena ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. je záležitostí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Závěr stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu stojí na tvrzení, že krajský soud (stejně jako správní orgány) vůbec nereagoval na konkrétní důkazy, jichž se dovolával stěžovatel i další účastníci předcházejícího správního řízení. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Stěžovatel v kasační stížnosti předložil rozsáhlou tabulku zahrnující jednotlivé důkazy (v řadě případů ovšem pouze skutečnosti, které z povahy věci nelze za důkazy vůbec považovat), přičemž u jednotlivých položek uvedl deficity v jejich věcném vypořádání. Prakticky shodnou tabulku stěžovatel učinil i součástí správní žaloby (zde je navíc oproti kasační stížnosti zmiňováno pouze nezohlednění svědectví M. P. ze dne 5. 4. 2006; naopak v kasační stížnosti je nad rámec žaloby zmiňováno nevypořádání poslední odvolací námítky uvedené na str. 5 odst. 1 odvolání). Nejvyšší správní soud porovnáním údajů uvedených ve zmiňované tabulce s odůvodněním rozsudku krajského soudu ověřil, že krajský soud (až na výjimku, která bude zmíněna dále) všechny stěžovatelem zmiňované důkazní prostředky reflektoval a v kontextu odůvodnění obou správních rozhodnutí je také (byť velmi stručně) zhodnotil. Nezabýval se pouze některými položkami, které ze své podstaty nemohou představovat důkaz v jeho materiální podstatě (různá vyjádření účastníků řízení, jejich stížnosti, apod.). Výslovně se krajský soud opomněl vypořádat pouze s námitkou stěžovatele, dle které se správní orgány vůbec nezabývaly projektovou dokumentací vypracovanou Ing. M. v roce 2004 (včetně její původní zprávy), kde se měl zmiňovaný projektant v souvislosti s řešením existence skládky v dané lokalitě zmínit o existenci původního koryta potoka na tomto území. Tento objektivně existující deficit v argumentaci krajského soudu ovšem Nejvyšší správní soud nepovažuje za natolik zásadní, aby mohl vyvolat nepřezkoumatelnost jím vydaného rozsudku; za rozhodující považuje fakt, že všechny ostatní důkazy, jichž se stěžovatel v žalobě dovolával, krajský soud zohlednil a vyhodnotil (těchto důkazů byla celá řada), přičemž je také nutno zohlednit fakt, že s tímto důkazem se přezkoumatelným způsobem vypořádal prvostupňový orgán (podrobněji viz dále).

Pod námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu lze podřadit též námitku stěžovatele, dle kterého krajský soud (stejně jako správní orgány) ignoroval jeden z klíčových podkladů, za který stěžovatel označuje vyjádření vodoprávního úřadu – Magistrátu města Jihlavy ze dne 17. 5. 2004, č. j. OŽP/04/4615-No-231/2, ve kterém je zmiňována existence zaneseného, respektive zasypaného původního koryta toku na západní straně skládky, v návěsním prostoru obce Šimanov. Tuto argumentaci stěžovatele zcela jednoznačně vyvrací odůvodnění napadeného rozsudku na str. 7 a 8, kde krajský soud tuto listinu výslovně zmiňuje; uvádí přitom, že jde o jeden z důkazů, které byly zpochybněny, respektive vyvráceny novějším stanoviskem ZVHS Jihlava ze dne 15. 11. 2007, č. j. OPM/JI/83/07 (toto vyhodnocení důkazů správními orgány pak spolu s vyhodnocením dalších důkazů ve správní řízení jako celek aproboval).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkami stěžovatele podřaditelnými pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy tvrzením, že správní orgány ignorovaly převážnou část podkladů předložených ve správním řízení jeho účastníky; rozhodnutí žalovaného tak, dle názoru stěžovatele, nevychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci. I zde stěžovatel odkazuje na tabulku předestřenou již v žalobě krajskému soudu,

zahrnující jednotlivé důkazní prostředky, jichž se účastníci dovolávali, spolu s jejich vyjádřeními a námitkami. Ani této argumentací stěžovatele zdejší soud nemůže přisvědčit.

Porovnáním údajů z tabulky uvedené v kasační stížnosti s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že prvostupňový orgán se se všemi rozporovanými důkazními návrhy účastníků řízení vypořádal. Na tomto místě je přitom třeba znovu připomenout, že některé položky předmětné tabulky nezahrnují důkazy, respektive důkazní prostředky ve smyslu konkrétního podkladu sloužícího k prokázání či vyvrácení určité skutečnosti; v řadě případů jde o názory účastníků řízení, jejich stanoviska, vyjádření, apod. Pokud jde o jednotlivé dokumenty, které prvostupňový orgán v odůvodnění svého rozhodnutí označil za podklady, které zohlednil při svém rozhodování, stěžovatelem zmiňované závěrečné stanovisko Veřejného ochránce práv ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. 312/2009/VOP/K, prvostupňový orgán ve shora uvedeném smyslu výslovně zmiňuje, je nicméně faktem, že neuvádí, jaké konkrétní poznatky pro své rozhodování z tohoto důkazního prostředku vytěžil. Tento zjevný deficit v argumentaci správního orgánu nicméně Nejvyšší správní soud nepovažuje za podstatný, neboť obsahem tohoto stanoviska byl pouze vyslovený právní názor, že řízení vedené dle ustanovení § 43 odst. 2 vodního zákona je řízením zahajovaným *ex officio*, přičemž v tomto řízení je nutné opatřit si konkrétní hmatatelné důkazy o stavu posuzované lokality. Nejde tedy o důkazní prostředek, který by mohl jakkoliv přispět k osvětlení mezi účastníky sporné okolnosti, tedy zda se v řešené lokalitě skutečně nachází vodní tok, či nikoli. Prvostupňový orgán dále výslovně zmiňuje výsledky místního šetření provedeného dne 13. 6. 2011, kde konstatuje, že na jednom z posuzovaných pozemků se nachází vodní plocha – nádrž o výměře zhruba 100 m². Tato nádrž je napájena přepadem ze studny; z nádrže je vyvedeno potrubí odvádějící vodu přes další parcely, odvod vody pokračuje dále otevřenou strouhou, přičemž na posledním z posuzovaných pozemků je tato strouha opět zatrubněna. Zhruba čtyři pětiny „*údajného vodního toku*“ jsou tedy zatrubněny; v době místního šetření se ve strouze nacházela voda. Na základě tohoto místního šetření prvostupňový orgán konstatoval, že posuzovaná lokalita je pramennou oblastí, tedy přirozeně zamokřenou lokalitou, na níž se nachází více studní, z nichž voda odtéká přepady a je dále odváděna stružkami; v posuzovaném případě byla stružka zhruba ze čtyř pětín zatrubněna. V kontextu stěžovatelem uváděných (údajně opomenutých) důkazních prostředků je třeba dále zmínit, že prvostupňový orgán výslovně reflektoval skupinu podkladů, které označil za „*podklady z let 2004 – 2006*“. Jde zejména o znalecký posudek doc. Pivody, vyjádření vodoprávního úřadu ze dne 17. 5. 2004, dále výkres situace „*Terénních úprav návesního prostoru*“ z roku 2004, včetně průvodní zprávy k projektu využití skládky v prostoru návsi v Šimanově, zpracovaný Ing. M. v roce 2004, vyjádření ZVHS Jihlava ze dne 10. 6. 2004, zn. 116/Po/JI/2004, jakož i stěžovateli předloženou ortofotomapu z databáze GIS Kraje Vysočina z roku 2006. Tyto podklady prvostupňový orgán vyhodnotil tak, že nejde o skutečnosti nové, neboť byly již odpovídajícím způsobem vyhodnoceny v rámci předcházejícího správního řízení, jehož předmětem bylo posouzení existence vodního toku na sousedních parcelách. Pokud jde o urbanistické studie pro obec Šimanov z roku 1986, i k těmto podkladům se prvostupňový orgán vyjádřil. Konstatoval, že jde o listiny staré více jak deset let, které navíc pouze vyjadřují subjektivní pohled jejich zpracovatele na řešenou lokalitu, kdy byla veškerá povrchová voda označena za „*vodní tok*“. Nadto nebyly tyto studie dále zpracovávány a schvalovány – nejsou evidovány v systému Evidence územně plánovací činnosti ČR. Prvostupňový orgán tedy uzavřel, že ani tyto listiny nemohou

pokračování

představovat autoritativní deklaraci existence vodního toku v dané lokalitě; pro tyto účely slouží řízení vedené dle § 43 vodního zákona. Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že ve správním řízení nebyly vůbec zohledněny fotografie rekonstrukčních prací na propustku na místní komunikaci u vodní nádrže na pozemku p. č. 449/1 v k. ú. Šimanov na Moravě, stejně jako výřez mapy z portálu www.mapy.cz se zakreslením předmětného toku. K těmto podkladům prvostupňový orgán konstatoval, že neprokazují nic, co by mu již nebylo známo; existenci vodního toku neprokazují. Prvostupňový orgán se konečně vypořádal též s předloženými fotografiemi monitorujícími danou lokalitu v období od 28. 3. 2010 do 4. 6. 2011. Uvedl, že fotografie byly pořízeny v místě, kde není provedeno zatrubnění stružky. Samotný fakt, že po celou dobu byla v této stružce zdokumentována existence vody, však ještě neznamená, že se jedná o vodní tok. Jde o odvod vody z přepadu studní a ze zamokřených míst, s možností odvádění dešťové vody ze střech a komunikací v sousedství. Fakticky jde spíše o dešťovou kanalizaci, kdy z trubek voda vytéká do otevřené strouhy.

Na základě takto provedeného dokazování prvostupňový orgán konstatoval, že celou věc je nutno hodnotit v kontextu celé lokality; na výskyt povrchové vody je nutno nahlížet v souhrnu všechen přírodních a umělých podmínek a vztahů. Posuzovanou lokalitu (stejně jako pozemky nacházející se pod ní, které byly již předmětem samostatného řízení dle § 43 odst. 2 vodního zákona) lze tedy hodnotit tak, že jde o zamokřené pozemky, kde jsou vybudovány studny s přepadem, přičemž odvod této vody probíhá více či méně zanesenými a mělkými strouhami, zachycujícími též povrchovou vodu z okolních pozemků. Tyto strouhy jsou sice uměle vyhloubeny (za podmínek ustanovení § 6 vodního zákona k takové činnosti není třeba souhlasu vodoprávního úřadu), nelze je však považovat za koryto vodního toku. Zdokumentovaná voda nepředstavuje vodní tok jako medium, ale má spíše charakter dešťové kanalizace.

Z uvedeného je zřejmé, že prvostupňový orgán nejen zohlednil prakticky všechny důkazní prostředky předložené účastníky, v rozsahu rozporovaném nyní kasační stížností, ale tyto důkazy také vyhodnotil, a to jak samostatně, tak i v jejich kontextu (srov. § 50 odst. 4 správního řádu), přičemž výsledky tohoto vyhodnocení srozumitelně a konzistentně formuloval.

Na tyto závěry pak logicky navazuje i odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Ten, po vypořádání námitek o tvrzené podjatosti pracovníků prvostupňového orgánu, především odmítl tvrzení, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V této souvislosti odkázal na konkrétní pasáže odůvodnění, kde prvostupňový orgán konstatoval a hodnotil jednotlivé skutečnosti. Odmítl dále tvrzení odvolatelů, že rozhodování prvostupňového orgánu bylo subjektivní a předpojatě vycházelo pouze z již dříve opatřených podkladů. K tomu uvedl, že v postupu prvostupňového orgánu nelze spatřovat jeho svévoli, ale užití správního uvážení; k jeho překročení přitom nedošlo. Současně byl zohledněn požadavek na kontinuální rozhodování (zde žalovaný implicitně odkazoval na výsledky předcházejícího správního řízení týkajícího se posouzení existence vodního toku na sousedních parcelách). K tvrzení, že prvostupňové rozhodnutí vychází z nedostatečně zjištěného stavu věci, žalovaný především zdůraznil, že z povahy předmětu řízení vedeného dle § 43 odst. 2 vodního zákona je rozhodující zjištění současného stavu dané lokality, přičemž tento stav byl zjištěn dostatečně. V souladu s prvostupňovým orgánem uvedl, že identifikovaná voda nevytéká

z přírodního pramene, ale ze studny a směřuje dále do umělé průtočné nádrže, zřízené z důvodu zamokření lokality. Dále je voda odváděna silničními příkopy (částečně zakrytými) podél komunikace, kam jsou sváděny i povrchové vody z okolních pozemků a voda ze střech okolních domů. V místě, kde se komunikace stáčí do kopce, je voda propustkem pod komunikací odváděna na parcelu 1025/19 v k. ú. Šimanov na Moravě, kde se nachází mokřina. Z této lokality voda odtéká proraženými žlábkami. Ty vznikly patrně proto, že odvodní strouhy pro předchozí nedostatek údržby fakticky zanikly (jsou zaneseny listím a náletovými dřevinami). K argumentaci odvolatelů, že prvostupňový orgán pominul jimi předložené mapové podklady a fotodokumentaci, žalovaný uvedl, že oficiálním dokladem existujících vodních toků je Centrální evidence vodních toků a její mapové podklady. Ke znaleckému posudku doc. Pivody konstatoval, že znalec v něm výslovně uvádí, že existenci koryta potoka prokazují pouze objednatelé znaleckého posudku, kterými jsou odvolatelé. Dále se z něj podává, že odvodnění mokřiny bylo navrženo stokovými žlaby vyústěnými do potoka. V této souvislosti žalovaný poukázal též na stanovisko ZVHS Jihlava ze dne 15. 11. 2007, č. j. OPM/JI/83/07, dle kterého voda tekoucí po předmětných parcelách nemá charakter vodního toku; toto stanovisko je aktuálnější než stanovisko téhož subjektu z roku 2004, kterého se dovolávají odvolatelé.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovaný uzavřel, že považuje za prokázané, že výskyt vody v dané lokalitě má převážně původ v uměle vytvořeném technickém zařízení. Pokud by byl technicky odstraněn přepad ze studny, vysledovaný odtok vody by byl ukončen a pouze by byly silničními příkopy odváděny atmosférické srážky. S prvostupňovým orgánem se shodl i v tom, že současný stav lze označit za živelné vytváření otokových žlábků, které jde na vrub zanedbané údržby původního odvodnění. Upozornil též na potřebu respektovat skutkové a právní závěry vyplývající z přecházejícího řízení vedeného ve věci sousední lokality (zde správní orgány taktéž dospěly k neexistenci vodního toku, přičemž zákonnost tohoto rozhodnutí byla následně přezkoumána Městským soudem v Praze i Nejvyšším správním soudem - pozn. NSS). Žalovaný tedy uzavřel, že aprobejuje názor prvostupňového orgánu, dle kterého lze zjištěný výskyt odváděné vody považovat spíše za dešťovou kanalizaci.

Ze skutečností výše uvedených považuje Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatele za zcela vyvrácenou. Je evidentní, že se oba správní orgány věcně vyjádřily ke všem relevantním důkazním prostředkům předloženým jim účastníky řízení, přičemž provedené důkazy byly srozumitelným způsobem vyhodnoceny; v případě, že správní orgány došly k závěru, že navrhované důkazy nemohou přispět k objasnění skutkového stavu věci, tyto své názory taktéž odůvodnily. Tvzení o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, potažmo rozhodnutí orgánu prvního stupně, tak lze zcela odmítnout. Má-li stěžovatel za to, že měly být jednotlivé námitky, argumenty a důkazní prostředky správními orgány (potažmo krajským soudem) vypořádány ještě podrobněji, je možné ho odkázat na názor vyslovený zdejším soudem k otázce nezbytné míry podrobnosti odůvodnění soudního rozhodnutí (přiměřeně lze tento názor vztáhnout i na rozhodnutí správní). V rozsudku ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 130, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]řestože je třeba na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být chápána zcela dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Zároveň tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.“

pokračování

(obdobně viz například rozsudek tohoto soudu ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Afs 25/2009 – 98, publikovaný pod č. 2070/2010 Sb. NSS).

Další skupina kasačních námitek vychází z názoru, že správní orgány (potažmo krajský soud) vůbec nezohlednily fakt, že v nyní vedeném správním řízení byly k dispozici též podklady, které nebyly zohledněny v předchozím správním řízení týkajícím se posouzení existence vodního toku v sousední lokalitě. Zde stěžovatel především namítá, že nebyly nikterak vyhodnoceny fotografie monitorující po dobu 14 měsíců výskyt vody (dle názoru účastníků *vodního toku*) a skutečnosti plynoucí z urbanistických studií obce Šimanov z let 1986 a 1998, které zmiňují v dané lokalitě existenci vodoteče, respektive nádrže a vodního toku. Ani tomuto tvrzení stěžovatele nelze přisvědčit. Jak bylo již podrobně popsáno výše, prvostupňový orgán se se zmiňovanou fotodokumentací seznámil, přičemž výskyt vody ve strouze (respektive její části, která není zatrubněná) nepopíral. Srozumitelně nicméně vyložil, proč tato voda nemůže být považována za vodní tok, a to zejména s ohledem na charakter dané lokality a zdroj této vody. Konstatoval, že tato strouha obsahující vodu je svou povahou spíše dešťovou kanalizací, přičemž toto hodnocení věci akceptoval i žalovaný, který opět vyložil, z jakých důvodů dospěl ke shodnému závěru. Stejně tak se prvostupňový orgán věcně zabýval i stěžovatelem zmiňovanými urbanistickými studiemi. Ty označil za nepoužitelné, a to z důvodů jejich zastaralosti (neodrážejí aktuální stav dané lokality) a neprůkaznosti (nejde o kvalifikované stanovisko vodoprávního úřadu; urbanistické studie nejsou evidovány v Evidenci územně plánovací činnosti ČR). I tento závěr žalovaný, v kontextu ostatních provedených důkazů, akceptoval. Je tedy zřejmé, že se stěžovatel spíše domáhá přehodnocení důkazů provedených ve správním řízení soudem. K tomu je třeba nejprve uvést, že i krajský soud s relevancí těchto důkazních prostředků zabýval, přičemž vyhodnocení skutkového stavu věci oběma správními orgány aproboval. Je sice zřejmé, že krajský soud výslovně nezopakoval jednotlivé skutkové závěry žalovaného, to samo o sobě však nemůže vést k závěru, že se vyhodnocením jednotlivých důkazů vůbec nezabýval. Rozsudek by bylo možné označit za nepřezkoumatelný (pro nedostatek důvodů) pouze tehdy, pokud by soud postupoval apodikticky a bez očividné reflexe k obsahu žalobních námitek, což se ovšem v daném případě nestalo. Za předpokladu, že je *„rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něj zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky i s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souladnou poznámkou osvojil“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publikovaný pod číslem 1350/2007 Sb. NSS). Stěžovatele je třeba upozornit též na fakt, že úkolem správních soudů není přehodnocovat skutkové závěry správních orgánů plynoucí z provedeního dokazování, byly-li nabízející se důkazní prostředky řádně zohledněny a byl-li současně skutkový stav věci v nezbytně nutném rozsahu zjištěn, přičemž skutkové závěry obou správních orgánů s těmito podklady korespondují a nevyznívají nelogicky (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 5 Afs 165/2005 - 96).

V rámci této skupiny kasačních námitek stěžovatel též poukazuje na fakt, že původní stanovisko ZVHS Jihlava ze dne 10. 6. 2004 vyznívá opačně než stanovisko téže organizace ze dne 15. 11. 2007, přičemž tento rozpor nebyl nikterak odstraněn, respektive vysvětlen. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že i v tomto případě tvrzení stěžovatele zcela vyvrací především odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Jak bylo popsáno výše,

prvostupňový orgán výslovně upozornil na obsoletnost stanoviska (vyjádření) z roku 2004, a to právě v kontextu stanoviska z roku 2007 a výsledku provedeného místního šetření. Žalovaný i krajský soud tento způsob vyhodnocení důkazů aprobovali s důrazem na nutnost rozhodovat na základě aktuálního stavu věci. Tato úvaha se i zdejšímu soudu jeví jako zcela logická a nikterak nevybočující ze zásady volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 3 správního řádu).

Je třeba také poznamenat, že nic nenasvědčuje závěru, že by vyjádření ZVHS Jihlava ze dne 10. 6. 2004 bylo, materiálně vzato, závazným stanoviskem (ve smyslu jeho definice v recentní úpravě v § 149 odst. 1 správního řádu), tedy závazným podkladem pro navazující správní rozhodnutí. Pokud snad tedy argumentace stěžovatele směřuje k tomu, že pozdější revokace tohoto vyjádření by bylo možné dosáhnout pouze postupem předepsaným v ustanovení § 149 odst. 5 správního řádu, jde o předpoklad mylný. Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že i za situace, kdy by uvedená premisa neplatila (zdejší soud nemá k záměru „*Úpravy návesního prostoru v obci Šimanov*“, k němuž se zmiňované vyjádření vztahuje, bližší informace), nelze přehlédnout, že nebylo vydáno pro potřeby nyní posuzovaného rozhodnutí, tedy rozhodnutí dle § 43 odst. 2 vodního zákona. Vyjádření ZVHS Jihlava z roku 2004 tedy rozhodně nemohlo mít v daném řízení závaznou povahu a bylo pouze jedním z důkazních prostředků, jehož důkazní hodnota mohla být vyvrácena důkazním prostředkem jiným.

V rámci provedeného hodnocení důkazů stěžovatel též správním orgánům (potažmo krajskému soudu) vytýká dezinterpretaci závěrů znaleckého posudku doc. Pivody, kdy mají chybně interpretovat jeho zmínku o konkrétním umístění vodního toku v dané lokalitě. K tomu je potřeba uvést, že žalovaný (v části D odůvodnění rozhodnutí) výslovně nezmiňuje závěr znalce o konkrétním průběhu vodního toku v posuzované lokalitě; neprůkaznost tohoto důkazního prostředku dovodil z konstatování znalce, že existenci koryta potoka potvrzují pouze objednatelé posudků, kterými byli účastníci daného správního řízení. Žalovaný tedy logicky vycházel z toho, že existenci vodního toku výslovně nepotvrzuje ani znalec; úvahy, kde konkrétně by se takový hypotetický vodní tok měl nacházet, by tedy byly logicky vzato zcela bezpředmětné. Nad rámec uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za nutné upozornit, že ve zmiňovaném znaleckém posudku doc. Pivoda zmiňuje jen „*původní koryto potoka, z části zasypané, z části zanesené*“. Znalec tak hovoří pouze o původním korytu potoka (nevylučuje tedy pouze, že zde v minulosti potok - *vodní tok* existoval), přičemž z logiky věci lze též dovodit, že je-li toto původní koryto z části zasypané, z části zanesené, je pojmově vyloučeno, aby se v něm mohla vyskytovat tekoucí voda. Lze tedy uzavřít, že i přes výhrady stěžovatele k hodnocení předmětného znaleckého posudku žalovaným, potažmo krajským soudem, Nejvyšší správní soud plně aprobuje jejich závěry o neprůkaznosti tohoto důkazního prostředku.

V rámci výhrad proti dokazování provedenému ve správním řízení stěžovatel konečně opakovaně namítá, že správní orgány vycházely především ze závěrů, které si učinily již předem, a to v rámci předcházejícího řízení, ve kterém byla posuzována existence vodního toku na sousedních parcelách. Je pravdou, že správní orgány výsledky tohoto předcházejícího řízení v rámci hodnocení skutkového stavu věci zmiňují a i krajský soud (byť jen *obiter dictum*) na výsledky tohoto řízení poukázal. Na rozdíl od stěžovatele však zastává Nejvyšší správní soud názor, že tyto odkazy nesvědčí o předpojatém a

pokračování

apodiktickém přístupu k hodnocení důkazů, neboť zmiňované výsledky předcházejícího správního řízení nejsou pro posuzovanou věc zcela bez významu. Není sporu o tom, že stěžovatel i osoby zúčastněné na řízení byli účastníky řízení, v němž bylo, ve smyslu ustanovení § 43 odst. 2 zákona o vodách, rozhodováno o existenci vodního toku na parcelách p. č. 1025/32, 20/1, 29/3, 28/1 a 20/3 v k. ú. Šimanov na Moravě. V tomto řízení, završeném rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2008, č. j. 1324/2008 – 16310, bylo konstatováno, že povrchové vody vyskytující se na uvedených pozemcích nejsou vodním tokem. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2010, č. j. 11 Ca 180/2008 – 58 zamítnuta; zamítnuta byla rovněž kasační stížnost podaná proti tomuto rozsudku (již opakovaně zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2012, č. j. 2 As 30/2011 – 127). Za situace, kdy byla zjišťována existence vodního toku v místě nacházejícím se v bezprostředním sousedství lokality posuzované v tomto správním řízení, přičemž v tomto předcházejícím řízení, opírajícím se převážně o stejné listinné podklady jako řízení současné, bylo konstatováno, že povrchové vody, které se zde vyskytují, nemají povahu vodního toku, neexistuje rozumný důvod, proč by na výsledek tohoto řízení nemohlo být podpůrně odkázáno, a to tím spíše, že zákonnost obou správních rozhodnutí vydaných v tomto řízení byla následně aprobována soudy. Pokud tedy krajský soud podotknul, že závěry učiněné oběma správními orgány v této věci podporuje i fakt, že na pozemcích, na které odtékají povrchové vody z nyní posuzované lokality, nebyla již dříve existence vodního toku autoritativně shledána, jde o argument zcela logický, byť nikoli zásadní. Správní orgány (potažmo krajský soud) nelze taktéž obviňovat z předpojatého přístupu k hodnocení některých listinných důkazů předložených účastníky jen proto, že tyto důkazy byly předmětem hodnocení již v předcházejícím správním řízení, a to s výsledkem, se kterým stěžovatel není srozuměn. Pokud tedy například v předcházejícím správním řízení správní orgány dovodily, že stanovisko ZVHS Jihlava z roku 2004 je zastaralé a bylo překonáno stanoviskem téže organizace z roku 2007 či že znalecký posudek doc. Pivody existenci vodního toku v řešené lokalitě neprokazuje, neexistuje rozumný důvod, pro který by stejné důkazy nemohly být shodným způsobem vyhodnoceny i v prakticky identickém správním řízení týkajícím se sousední lokality. Uvedené platí tím spíše, že správnost těchto hodnocení potvrdily ve výše citovaných rozsudcích městský soud i soud zdejší.

Kasační stížností je krajskému soudu konečně vytýkáno nesprávné právní hodnocení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. K tomu je úvodem nutno uvést, že tyto kasační námitky představují prakticky beze zbytku převzatou žalobní argumentaci (body 15 až 23 kasační stížnosti odpovídají bodům 5 až 13 žaloby, totéž platí pro body 25 a 26 kasační stížnosti a body 14 a 15 žaloby; bod 30 kasační stížnosti z podstatné části odpovídá bodu 17 žaloby). Kasační argumentace stěžovatele tedy fakticky nepřináší prakticky nic nového, s čím by se již krajský soud nevypořádal. Argumentace v kasační stížnosti přitom nesmí být představována pouhou reprodukcí žalobních bodů, ale musí polemizovat s konkrétními závěry krajského soudu, který tyto žalobní body vypořádal (srov. § 102 s. ř. s.). Z tohoto pohledu je tedy prakticky jedinou argumentací, kterou se zdejší soud může zabývat věcně, tvrzení, že krajský soud zcela pominul *legitimní zájem* stěžovatele a dalších účastníků správního řízení na deklarování existence vodního toku v dané lokalitě. Argumentace stěžovatele je postavena na tvrzení, že pozemky v jeho vlastnictví a vlastnictví osob zúčastněných na řízení jsou vystaveny negativním externalitám (stékání povrchových vod), jež mají původ v řešené lokalitě, přičemž možnost ochrany svých vlastnických práv prostředky soukromého práva považují za nedostačující. Mají za to, že

pokud by bylo deklarováno, že se na sousedních pozemcích nachází vodní tok (ve smyslu § 43 odst. 2 vodního zákona), musel by být takovému toku přiřazen správce; ten by pak byl na základě příslušných veřejnoprávních předpisů povinen zjednat nápravu i při nečinnosti vlastníků pozemků, na nichž se takový vodní tok nachází. Nejvyšší správní soud této argumentaci rozumí, nechápe však, jakým způsobem by podle představ stěžovatele měl krajský soud tento jeho „*legitimní zájem*“ reflektovat. Úkolem krajského soudu bylo zhodnotit, zda (zejména po skutkové stránce) ob stojí závěry obou správních orgánů o neexistenci vodního toku v dané lokalitě. Pro zohlednění stěžovatelem uváděného aspektu věci nebyl dán žádný prostor; právo účastníků řízení na nerušený výkon jejich vlastnického práva nemá žádnou přímou souvislost s vyhodnocením právní (ne)existence vodního toku na sousedních nemovitostech. Lze tedy konstatovat, že ani tato kasační námitka není důvodná.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, nezbylo mu než ji za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnout.

Pro úplnost je třeba poznamenat, že Nejvyšší správní soud nepřehlédl obsah vyjádření ke kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení II. a III. ani jimi předložené důkazní prostředky. Zohlednění těchto důkazních prostředků nicméně v dané věci brání ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s., dle kterého *ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží*. Přestože tato procesní restrikce (zákaz uplatňování skutkových novot až v řízení o kasační stížnosti) míří výslovně vůči stěžovateli, musí se logicky uplatnit i ve vztahu k důkazním návrhům osob zúčastněných na řízení, které (nepodaly-li samy kasační stížnost) na rozdíl od stěžovatele řízením o kasační stížnosti nedisponují a jejich důkazní aktivita se tudíž nepředpokládá. Z hlediska věcného je třeba upozornit, že evidenční stav Centrální evidence vodních toků byl jedním z důvodů, o které se obě správní rozhodnutí opírají. Osoby zúčastněné na řízení tedy o relevanci tohoto podkladu musely již ve fázi správního řízení vědět, a nic jim tak nebránilo s tímto skutkovým podkladem polemizovat a případně předložit shora uvedené listiny již ve správním řízení či alespoň v řízení před krajským soudem. Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ovšem výslovně uvádějí, že k opatření těchto dokladů přistoupily až v návaznosti na seznámení se s obsahem kasační stížnosti. Takový postup je v rozporu se smyslem řízení o kasační stížnosti, jak vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 4 Azs 1/2004-68. Zdejší soud konstatoval, že „[s]myslem omezení stanoveného v § 109 odst. 4 s. ř. s., (nyní § 109 odst. 5 s. ř. s. – pozn. NSS) podle kterého *ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží, je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení. Skutečnostmi, ke kterým zdejší soud nepřihlíží, je pak třeba rozumět možná pochybení správního orgánu při hodnocení jak skutkové podstaty, tak právních závěrů.*“ Z těchto důvodů tedy Nejvyšší správní soud listiny předložené osobami zúčastněnými na řízení jako důkazy neprovedl a k jejich obsahu nepřihlédl.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před

pokračování

soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nepřísluší. V případě žalovaného nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady (přesahující rámec běžné úřední činnosti) vznikly. Pokud jde o náklady řízení osob zúčastněných na řízení, zde platí, že jim podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) náleží právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; právo na náhradu dalších nákladů může soud přiznat jen na návrh a z důvodů hodných zvláštního zřetele. Jelikož žádná taková povinnost osobám zúčastněným na řízení uložena nebyla a z jejich strany nebylo ani o přiznání nákladu řízení žádáno, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že jim právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. prosince 2015

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu